

[Wilhelm]

hvis man har argumenteret på den måde, til at argumentere lidt mere principielt, og det må være ud fra barnets tarv.

Vi har prøvet at tage udgangspunkt i barnet, men det er klart, at menneskelige relationer aldrig kan tage udgangspunkt i den ene part alene. Det har vi gjort, synes jeg, som et modstykke til den nuværende ordning, hvor det faktiske udgangspunkt er de voksne. Men nr. 3 med barnets ret til samkvem viser tydeligt, at man alligevel ikke kan, når det kommer til stykket; jeg forestiller mig i hvert fald ikke, at barnets ret til samkvem betyder, at barnet nu kan kræve fogden udkommanderet til at hale den genstridige af forældrene ind til at overtage samkvemmet med 80 overnatninger om året, mens vi jo sætter det i fokus på en vis måde, fordi det modsatte i dag gør sig gældende: at det er barnet, der skal slæbes af sted med fogden. Det er ikke enkelt, dette her, men man kunne lige så godt, som vi har forsøgt her, tage udgangspunkt i barnets interesser, eftersom den nuværende lovgivning stort set gør det modsatte.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg skal takke ministeren og ordførerne for en meget positiv behandling af forslaget. Jeg synes, at der har vist sig en ret stor åbenhed blandt ordførerne. Det kan nok også skyldes, at de fleste partier er ganske delte i denne sag, selv om der vist kun var et enkelt parti, nemlig fremskridtspartiet, der direkte vedkendte sig det. Men hvis det så kan betyde, at man kan få en mere åben og positiv drøftelse, er det jo en god ting.

Så vil jeg sige om de to udgangspunkter, man har nævnt her, nemlig dels ægteskabsudvalgets betænkning, dels børnekommissionens betænkning, at de nok er symptomatiske for holdningen også til spørgsmålet om den delte forældremyndighed – eller fælles forældremyndighed, som er et bedre ord. Ægteskabsudvalget ser det mere ud fra den voksnes situation, og børnekommissionen ser det ud fra barnets situation, og det fører altså til to vidt forskellige holdninger. Jeg tror, man i den videre debat skal gøre sig klart, at man virkelig får barnets situation ind i billedet, og det er den, der er varetaget af børnekommissionen.

Justitsministeren var inde på, at programklæringer ikke kunne løse de konkrete problemer, og det er jeg sådan set enig med ju-

stitsministeren i. På den anden side kan det være nyttigt nok med nogle udgangspunkter, og netop ægteskabsudvalgets og børnekommissionens forskellige udgangspunkter viser måske, at det kan være godt nok at have en mere programmerklæret målsætning forrest.

Så er der spørgsmålet, om den fælles forældremyndighed kan udøves i fællesskab, når forældrene ikke har kunnet enes om det, f.eks. i tilfælde af separation og skilsmisse. Jeg tror, det er vigtigt, at man gør sig klart, at man ikke skaber stridigheder mellem forældre, der ikke nødvendigvis strides om dette punkt i forvejen. Hr. Wilhelm gjorde udmærket rede for, at der er mange grunde til, at folk vælger ikke at leve sammen mere, selv om de har levet i et ægteskab, og at det godt kan betyde, at de kan enes om børnene alligevel. Jeg tror også, det er meget vigtigt at gøre sig klart, at sådan som lovgivningen er i dag, giver den den, der har forældremyndigheden, en meget stor magt. Det er naturligvis ikke alle, der benytter sig af det, men det kan være meget vanskeligt for forældremyndighedsindehaveren, hvis der kommer et eller andet punkt, man ikke er enige om, ikke at sige: ja men jeg har nu altså ret til dette og dette, fordi jeg har forældremyndigheden – og dermed er den andens situation på forhånd blevet svagere.

Endelig er der spørgsmålet om barnets ret til samkvem. Jeg synes, det er glædeligt, at mange har peget på, at der her var grund til nogle ændringer, og det kan vi måske så meget hurtigt komme videre med i udvalget.

Justitsministeren siger endvidere, at vi er opmærksomme på, at mange forældre selv finder ud af det. Det er jo rigtigt nok, men alligevel viser det sig, at der er en række praktiske vanskeligheder af rent juridisk art, både når det drejer sig om samkvem, og når det drejer sig om forældremyndighed. På mange punkter bliver myndighederne i dag blandet unødigt meget ind i situationer, som forældrene meget vel kan finde ud af selv. Det sker meget ofte, at myndighederne skal se på bopæl og den slags ting, hvis forældrene vælger en anden måde at leve på, og det bidrager ikke til at få det til at glide lettere.

Justitsministeren er også inde på, at det kan være vanskeligt at tilrettelægge samkvemsretten, og at det kan være, to gange om måneden ikke er det bedste for barnet på grund af afstand, uoverensstemmelser og så-